

Tomislav Kovačević, književnik, Crikvenica

... A ISPOD ŠEŠIRA ...

O kantautoru i mogućem pjesniku ovdje je riječ

Najprije pripremite šešir; crni, po mogućnosti. Zatim preko naslona stolice uredno složite tamne hlače i košulju; bijelu, po mogućnosti... Slijede kratke muške čarape i mokasinke; oboje crno, po mogućnosti... Podalje, na drugu stolicu (barsku, po mogućnosti), odložite gitaru... Zatim na glavu, s poduljom glatkom kosom, anđeosko eteričnoga lica sa širom otvorenim, ponešto začuđenim očima, sa smiješkom u uglovima usana, koji nevješto prikriva u ovom poslu nužnu sitnu nervozu pred nastup, stavite spomenuti šešir. Uz košulju, koja obavezno prijanja uz tijelo, odjenete mu rečene hlače i čarape. Zatim mu obujte mokasinke... Na kraju, u ruke mu uvalite gitaru i posjednete lika na barski stolac... I pred vama se ukazao kantautor Neven Barac...

Biti kantautor, znači biti prisan sa slovima i kajdama... Biti kantautor znači, uz navedeno, imati još i stas (nije obavezno, ali se preporuča!) i glas (njega se mora imati, bez njega se ne može!... no, tu ne budimo sitničavi; naslušao sam se ja pjevača prema kojim ja Quazimodo bio ljepotan, a glas im je bio kao brusni papir broj 3, pa ih je bilo ugodno slušati - Aznavour, npr....)... Navedeni mora imati i ćuka u glavi. Mora moći u tren oka prepoznati u gomili informacija, koje kroz svih pet čula (vid, sluh, opip, okus i miris) u neredu jurišaju na njega, onu koja se sama pretvara u stih, pretvara u notu...

Neven Barac ima u sebi sve te reference; sposoban je u svakom trenutku uhvatiti se u koštac s ponuđenom mu temom i oblikovati je na za njega jedini logičan način: na griškome idiomu slatke nam čakavice... Preslagivanjem riječi i prebiranjem po žicama gitare *izčarobirao* je Neven *Sufit*, pun stvari koje su se nekada koristile a mogle bi opet, zbunjenog pa na trenutke šegavog *Ivića*, razuzdano *Martinje*, bučnu *Oštariju*, uz grotu polegnutu *Trtu*... Tu je kamen, tu je prelet vjetra preko kvrgave masline, trte i trsa došao na svoje. Uz njih su uredno nabrojani žuljevite ruke griških zidara i večernjih kartaša, između stolova lelujaju konobarice i oni koji su popili čašicu više. Zaljubljenik u

Vinodol reda niske o obalju i priobalju koji su mu na dohvat ruke... I na kraju - ljubav... Ljubav u svim njenim oblicima; i bol u ljubavi, i radost u njoj... Rame uz rame (kao da im je tako lakše, kao da su na taj način sigurniji u poruku koju na plećima nose...) nude nam se pjesme o ljubavi prema ženi, kamenu i moru... Tu je i ona, jedva primjetna ali prisutna, plaho ponuđena osobna filozofija o svemu i svačemu – neka se zna!...

I tu nije stao. On vjeruje da će otpjevani stihovi, pritisnuti s ne baš sjajnom nam svakodnevicom, s vremenom *otperjati* iz naših glava, pa je odlučio svoje šansone na griškome, uz još nešto nepjevnih pjesama, ukoričiti i ponuditi nam na čitanje... Buduću knjigu radno je naslovio *Duša Vinodola* ... Dobih tu povlast da škicnem u rukopis zbirke... Mislim da u ovom trenutku ne treba popovati Nevenu. Već će on naći dobronamjernika koji će, uz autorovu pomoć, malo presložiti predložene cikluse, neke pjesme poslati u zaborav (one na standardu pod hitno vratiti – zasigurno su tako i nastale – u grišku verziju!), a druge, promakle mu kod odabira iz imponantne gomile u rukopisu, predložiti za objavljivanje... Vjerujem da će tu knjigu nadopuniti i nužno potrebnim rječnikom na kraju, da i nečakavci mogu uživati u njegovim stihovima... Mislim da će, u konačnici, to biti sjajna knjiga pjesama...